

ЕВГЕНИЙ ЗАГДАНСКИ ХУМАНОИДИТЕ ОТ НЛО–90

Превод от руски: Александър Кючуков, 1984

chitanka.info

На пейката в сенчестата градина се появи безшумно фигурата на хуманоид с удължена глава, облечен в бял спортен костюм. Редом с него също така тайнствено възникна и един кръглоглав с кафяв пуловер и тесни тъмни панталони. Лицата им напомняха портрет от Ел Греко.

Като посвикнаха с обстановката, двамата погледнаха нагоре към сребристото бяло облаче, където се забелязваше неуловимият контур на летящ диск, наречен от земяните „неидентифициран летящ обект“. Само миг — и облачето се сля с другите облаци.

— Следва да повторим изискванията на инструкцията — помисли първият. — Това фактически е първото наше социологическо изследване на земяните...

— Въпроси няма да задаваме — продължи мисълта му вторият, — ще ги внушаваме, а отговорите ще запишем.

— Главната задача е да проверим хипотезата: жителите на планетата Земя изпитват остър конфликт между доводите на разума и своето действително поведение.

Пришълецът с удължената глава видя в края на градината възрастни хора. Те играеха на домино. Над тях висеше облак сивосинкав дим.

— Знаете ли, че пушенето е вредно? Никотинът рязко намалява продължителността на живота — мислено се обърна към тях пришълецът с удължената глава.

— Искате да завършите живота си със самоубийство ли? — допълни кръглоглавият.

— Не — възникна почти едновременно отговор в главата на всеки от почтените старци. — Ние обичаме живота, близките си, своята работа.

— Тогава защо се тровите с никотин?

— Навик — обясниха мислено старците. — Лош навик.

Пришълците се спогледаха. Тези хора се управляват не от разума, а от лошия навик. Знаят кое е добро, а правят това, което е лошо.

Кръглоглавият се устреми към стъкления павилион в противоположния край на градината, където стояха младежи и хора на средна възраст. Те дъвчеха сандвичи и пиеха от големи чаши жълтеникава течност. На една от масите се извисяваха бутилки с

някаква безцветна напитка. Там разговаряха шумно, без да се слушат един друг, а двама прегърнати мъже се потътриха из алеята, като се олюляваха.

— Вие предполагате, че тези напитки усилват дейността на вашия мозък ли? — мислено ги запита кръглоглавият.

— Ама че наивен въпрос — отговориха постоянните клиенти на заведението. — Това е най-сигурният и най-лесен начин да си изключиш мозъка!

— Нима вашият интелект ви пречи? — продължи своето изследване кръглоглавият.

— Не, разбира се, че не — запротестираха дружно мъжете.

— Тогава защо искате да се отървете от него?

— Ние не искаме — възмутиха се мъжете, — това е навик, просто лош навик!

Пришълците се спогледаха.

— Не са ли сбъркали нашите прогнозисти? — помисли този с дългата глава. — Наистина ли попаднахме в средностатистически град при средностатистически земяни?

— Ще се опитам да изясня — подхвана мисълта му кръглоглавият. — Известни ли са на планетата други аналогични проблеми?

Няколко минути пришълците мълчаха. Кръглоглавият съсредоточено мислеше за нещо.

— Оказва се — прекъсна мълчанието колегата му, — че те знаят и това, че преяждането е вредно... Обаче на планетата има много жители, обременени от излишно тегло... Техните учени отдавна са доказали: животът е движение. И въпреки това мнозина от тях всекидневно стоят с часове около сандъка, наречен телевизор. Те знаят, че общуването с природата и чистия въздух са най-сигурният път към здравето, но въпреки това все повече и повече земяни се устремяват към градовете...

Пришълците станаха от скамейката и тръгнаха навътре в градината. Насреща им от завоя на алеята се появи синеока блондинка с огромен булдог на тънка каишка. Фигурите на пришълците и необичайният оттенък на кожата им очевидно не се харесаха на кучето. Булдогът изтръгна ремъка от ръцете на господарката си, очите му пламнаха свирепост и той се хвърли към продълговатата глава. Още миг

и щеше да го повали. Добре, че кръглата глава забеляза агресивните намерения на животното... Кучето вече беше полетяло в скок, но изведнъж неочаквано падна на земята като умряло. Синеоката блондинка изпищя диво и се спусна към кучето. А двамата с ускорен ход решително напуснаха градския парк.

— За какво ѝ е на тази жена куче? — помисли този с продълговатата глава.

— Това са явления от един и същ характер — мислено отговори другарят му. — Те всички плащат данък на миналото...

— Но защо? Още през миналия век техен гениален мислител стигна до извода: традициите на мъртвите поколения тегнат като кошмар над умовете на живите...

— През този век друг техен мислител — продължи мисълта му кръглоглавият — доказваше: ако земяните не са в състояние да изнамерят нови методи на мислене и нови методи за решаване на старите проблеми, самото съществуване на цивилизацията ще се окаже под заплаха.

Пришълците излязоха на голям площад, облицован с плочи като шахматна дъска, близо до огромно здание с колони. През масивните врати влизаха и излизаха младежи с книги в ръцете. Двамата се спогледаха: най-накрая пред погледа им попаднаха представители на най-просветената част от земяните! Може би, помислиха и двамата едновременно, от тях трябва да разберат: ако земяните не могат да решат сами своите морално-нравствени противоречия, дали ще се съгласят да повикат на помощ разумните представители на други космически цивилизации?

— Че каква полза от тях — отговори почти на глас представителят на просветената част от земяните. — Идваха вече при нас от други цивилизации... Излизаха от корабите... Калиостро, граф Сен Жермен, Леонардо да Винчи, Айнщайн, Циолковски, Кондратюк... Успяха да увеличат малко нашата интелектуална мощ... Но нравственото равнище на редовия войник на Александър Македонски и на дежурния Джон Смит, дремещ до пулта на ракетите с атомна бойна глава, е почти едно и също!

— Защо мислите така? — му възрази мислено дългоглавият. — Нали на Земята преодоляха обичаите да се принасят човешки жертви, кръвосмешението, канибализма... Трябва да се преодолеят и днешните

бариири: експлоатацията на човек от човека, расовите противоречия, войните като начин за решаване на междудържавни проблеми.

Младежът с книгата се спря. Потърка с длан челото си. Учудено сви рамене. Той явно не разбираше какво става с него. Внимателно погледна наоколо и с бързи стъпки се отправи към едно момиче с шарена рокля.

— Още една мисъл — обърна се към другаря си кръглоглавият. — На тази планета твърдят: чрез устата на младенеца говори истината. Ето там един малчуган. С чанта на гърба. Сигурно е ученик. Да го попитаме ли?

— Опитай — вяло се съгласи с него пришълецът с удължената глава.

Момчето се спря. Ослуша се. Тръсна глава. Сви рамене. И ето пришълците доловиха хода на мислите му.

— Ох, толкова много уроци ни дадоха. Татко казва: училището едва догонва науката. А ако се сприятелим с чуждопланетяните, сигурно ще ни увеличат програмата по астрономия. Ще въведат нов раздел в историята. А откъде ще намерим време за междупланетен хокей? Но както и да е, няма да си учим уроците всеки ден...

— Изморяват се хората — каза съкрушено хуманоидът с продълговатата глава, — ще трябва да изчакаме с контактите.

Същия ден над сребърните облаци наблюдателите, които си нямаха друга работа, видяха за последен път неидентифициран летящ обект.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 11/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.